

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Provit, a.s.**, se sídlem Klidná 274/8, Praha 6, zast. JUDr. Tomášem Prokopcem, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 285/19, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. 25406/17/5100-41453-712277, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2019, č. j. 11 Af 31/2017 - 73,

takto:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal dne 13. 7. 2016 zajišťovací příkaz č. j. 5597539/16/2009-80542-106506, kterým zajistil úhradu daně z přidané hodnoty společnosti NetKop, s. r. o., v částce 3 653 987 Kč. Téhož dne vydal správce daně exekuční příkaz na prodej movitých věcí téže společnosti v hodnotě 3 653 987 Kč. Dožádaný Finanční úřad pro Zlínský kraj provedl soupis věcí v areálu Zemědělského družstva Vlčnov, konkrétně 100 240 litrů řepkového oleje uloženého ve čtyřech cisternách. Žalobkyně podala návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, jímž se domáhala vydání řepkového oleje ve čtyřech cisternách. Správce daně rozhodnutím ze dne 27. 10. 2016, č. j. 7269061/16/2009-80542-106506, rozhodl, že se řepkový olej ve čtyřech vyjmenovaných cisternách nevylučuje ze zajišťovací daňové exekuce. Žalovaný v reakci na odvolání žalobkyně rozhodl dne 6. 6. 2017 rozhodnutím napadeným následně žalobou tak, že v textu výroku uvedl řepkový olej pouze ve třech cisternách, neboť v prvostupňovém rozhodnutí byla chybně uvedena navíc cisterna RZ: X, jejíž obsah byl také zajištěn, ale

jeho vyloučení žalobkyně nenavrhovala, namísto toho navrhovala vyloučení obsahu cisterny, která ve skutečnosti nikdy zajištěna nebyla.

[2] Žalobkyně napadla toto rozhodnutí žalobou, které Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) vyhověl rozsudkem ze dne 4. 9. 2018, č. j. 11 Af 31/2017 - 41. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018 - 32, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Ten v novém rozsudku ze dne 22. 1. 2019 odkázal na názor Nejvyššího správního soudu, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně svého vlastnického práva k řepkovému oleji, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhala, a proto bylo namíste její návrh na vyloučení věci z daňové exekuce zamítnout. Městský soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od těchto závěrů odchýlit, a žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že je rozsudek založen na nesprávném právním posouzení, které je nesouladné s obsahem spisu správce daně. Rozsudek také pomíjí, že řízení o vyloučení věci může být zahájeno i z úřední povinnosti. Navrhuje proto, aby byl rozsudek městského soudu zrušen.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby byla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Novou kasační stížnost by totiž bylo možno podat pouze tehdy, pokud by se městský soud neřídil závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku č. j. 7 Afs 348/2018 - 32, kterým Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu. To se však nestalo, ostatně stěžovatelka to ani nenamítá.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým městský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Výklad uvedeného ustanovení vychází z toho, že po stěžovateli lze spravedlivě požadovat, aby uplatnil veškeré důvody, z nichž dovozuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, již v první kasační stížnosti, pokud tak učinit může (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Ze zákazu opakované kasační stížnosti tato judikatura dovodila nad

pokračování

rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky, například pro situaci, kdy první kasační stížnost podával žalovaný, zatímco nové rozhodnutí krajského soudu napadá žalobce, jako je tomu právě v nyní posuzovaném případě. Žalobkyně, tedy nynější stěžovatelka, nemohla ovlivnit, které vady napadal žalovaný v předchozím řízení před Nejvyšším správním soudem, a její nynější kasační stížnost je první příležitostí, kdy rozhodnutí městského soudu napadá ona a vymezuje rámec kasačního přezkumu. Odmítnutí této kasační stížnosti by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví. Kasační stížnost je tedy nutno považovat za přípustnou a posoudit ji meritorně.

[7] Co se týče rozsahu tohoto meritorního přezkumu, soud připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Bylo proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu.

[8] Stěžovatelka uplatnila ve své stručné kasační stížnosti pouze dvě námitky. Nejprve tvrdila, že právní posouzení provedené městským soudem je nesouladné se samotným obsahem spisu správce daně. Vůbec však neupřesnila, v čem konkrétně tento nesoulad spatřuje. Takto neurčitou námitku nelze ovšem vůbec věcně přezkoumat. Nejvyšší správní soud sám si takového nesouladu není vědom.

[9] Dále namítala nesprávné právní posouzení věci, které spatřovala v tom, že městský soud nezohlednil, že řízení o vyloučení věci může být zahájeno i z moci úřední. Tento argument postavila již v části 3 c) své žaloby proti názoru žalovaného, že se v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 daňového řádu posuzuje pouze unesení důkazního břemene navrhovatelem. Tímto argumentem však nyní stěžovatelka pouze zpochybňuje závazný právní názor na otázku posuzování unesení důkazního břemene v řízení podle § 179 daňového řádu, který Nejvyšší správní soud vyjádřil již v bodech [19] až [23] rozsudku č. j. 7 Afs 348/2018 - 32, tedy svého předchozího rozsudku v této věci. Na tomto názoru Nejvyšší správní soud setrvává, neboť i on sám je vázán svou vlastní judikaturou a od svého názoru vyjádřeného v prvním rozhodnutí v této věci se tedy nemůže bezdůvodně odchýlit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 Afs 216/2004 - 123, č. 1406/2007 Sb. NSS). Stěžovatelčin argument je navíc čistě hypotetický, neboť v nyní posuzované věci bylo řízení zahájeno na její návrh, takže rozložení důkazního břemene a břemene tvrzení bylo pochopitelně jiné, než kdyby šlo o řízení z moci úřední. K samotnému rozložení důkazního břemene v případě zahájení řízení z moci úřední se soud v rozsudku č. j. 7 Afs 348/2018 - 32 nevyjadřoval a ani nyní se k němu vyjadřovat nebude, protože takové řízení zde nebylo předmětem soudního přezkumu. Námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem

podle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu